U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **K. S.,** zastoupen Mgr. Petrem Křížákem, MBA, LL.M., advokátem se sídlem Ostrava – Moravská Ostrava, Purkyňova 787/6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2015, č. j. OAM-169/LE-VL18-P17-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 4. 2016, č. j. 61 Az 11/2015 – 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Petru Křížákovi, MBA, LL.M., **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 12 342 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce, jakožto stěžovatel, domáhá zrušení shora nadepsaného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2015, č. j. OAM-169/LE-VL18-P17-2015 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Tímto žalovaný rozhodl o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), tak, že tuto žádost shledal nepřípustnou a řízení o ní zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

Krajský soud předně neshledal důvodnou žalobní námitku, dle níž bylo rozhodnutí žalovaného vydáno na základě nedostatečných a neaktuálních podkladů. V odůvodnění napadeného rozsudku k tomu uvedl, že zprávy o zemi původu žalobce byly vydány v průběhu roku 2015 a jsou tedy použitelné se zřetelem ke dni, kdy bylo rozhodnutí žalovaného vydáno. Vyplývá z nich přitom, že zhoršená bezpečnostní situace je dána

pouze v oblastech Doněcka a Luhanska, zatímco v ostatních částech Ukrajiny je situace nezměněna a stabilní. To, že žalobce pochází z oblasti Kirovohradské, není důvodem jeho obavy z bezpečnostní situace, neboť tato oblast, ležící ve střední Ukrajině, problematickou není. Dále krajský soud konstatoval, že skutečnost, že stěžovatel v rámci své předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany avizoval budoucí sdílení společné domácnosti se svou přítelkyní, kdežto ve své poslední žádosti uvedl, že se svou přítelkyní společnou domácnost již sdílí, nelze považovat za odlišný důvod k podání nové žádosti o mezinárodní ochranu. Proto nebylo povinností žalovaného, aby v tomto ohledu zkoumal důvod k udělení mezinárodní ochrany. Dle krajského soudu tak žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když stěžovatelovu žádost posoudil jako nepřípustně opakovanou dle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o této žádosti zastavil.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že krajský soud se dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Toto pochybení spatřuje v tom, že krajský soud svou argumentací nepřípustně nahrazoval nedostatky odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Dle stěžovatele se žalovaný ve svém rozhodnutí vůbec nevyjádřil k tomu, zda je soužití stěžovatele ve společné domácnosti s jeho přítelkyní relevantní skutečností z hlediska případného nového posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Krajský soud tento nedostatek nemůže odstranit vlastním posouzením dané otázky, neboť řízení před správními soudy je ovládáno kasačním principem.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrval na závěrech svého rozhodnutí a uvedl, že společný život stěžovatele s jeho přítelkyní, ať již v budoucnu plánovaný, nebo již reálně existující, byl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany v obou případech uveden jako důvod stěžovatelovy snahy o legalizaci jeho pobytu na území České republiky. Snaha o legalizaci pobytu přitom byla stěžovatelem uváděna v obou případech jeho žádostí o udělení mezinárodní ochrany a nejedná se tak o novou skutečnost dle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný se proto domnívá, že kasační stížnost není přípustná dle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších přepisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného namítl, že žalovaný nemůže hovořit o ztotožnění se krajského soudu se závěry žalovaného, neboť žalovaný v ohledu relevance stěžovatelem nově uvedené skutečnosti nevyřkl žádné závěry, se kterými by se krajský soud mohl vůbec ztotožnit. Zopakoval přitom svou kasační argumentaci, dle níž krajský soud nepřípustným způsobem v odůvodnění napadeného rozsudku napravoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí mezinárodní ochrany, v souladu s § 104a s. ř. s. se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, kasační stížnost by musel jako nepřijatelnou odmítnout.

Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, z něhož mimo jiné plyne, že *„[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“* O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

V nyní projednávané věci přesah vlastních zájmů stěžovatele zdejší soud neshledal.

Stěžovateli předně nelze přisvědčit v tom, že by se žalovaný opomněl zabývat skutečností trvajícího soužití stěžovatele ve společné domácnosti s jeho přítelkyní. Stěžovatel tuto skutečnost uváděl v návaznosti k jednomu z důvodů podání jeho poslední žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to důvodu snahy o legalizaci pobytu na území České republiky. Snahu o legalizaci pobytu však stěžovatel uvedl již jako jeden z důvodů podání jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, o čemž žalovaný výslovně pojednává na str. 6 svého rozhodnutí. Je zde přitom třeba rozlišit důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na straně jedné a důvody pro stěžovatelův zájem o legalizaci pobytu na území České republiky na straně druhé. Nejvyšší správní soud přitom ustáleně judikuje, že snaha o legalizaci pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu (srov. zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69, či rozsudek ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 – 44).

Byť tedy stěžovatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany poukázal na vývoj partnerského vztahu s jeho přítelkyní, neuvedl tímto obsahově novou skutečnost oproti své žádosti předchozí, a krajský soud se tak nemohl dopustit v kasační stížnosti namítaného pochybení, když v tomto duchu vypořádal žalobní námitku stěžovatele.

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené soudní judikatury či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo než podanou kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

V řízení před krajským soudem byl stěžovateli usnesením ze dne 5. 1. 2016, č. j. 61 Az 11/2015 – 15, ustanoven zástupcem Mgr. Petr Křížák, MBA, LL.M., advokát. Dle ustanovení § 35 odst. 8 *in fine* s. ř. s. zastupuje ustanovený zástupce, je-li jím advokát, účastníka i v řízení o kasační stížnosti. Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za tři úkony právní služby spočívající v podání kasační stížnosti a repliky k vyjádření žalovaného, a dále v poradě s klientem přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] v celkové výši 9300 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 900 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále navýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená dle citovaného zákona, činí 2142 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného zástupce činí částku ve výši 12 342 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu na účet, který zástupce stěžovatele uvedl v kasační stížnosti a jejím doplnění.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu

pokračování